

Oekraïne,

een verdwenen wereld

Als je nu, in de eerste maanden van 2024 naar het nieuws kijkt en Oekraïne komt in beeld, kun je je bijna niet voorstellen hoe het was, slechts iets meer dan vijf jaar geleden voor de inval van de Russen. En het gedeelte van Oekraïne waar wij geweest zijn tijdens onze reis door de Baltische staten in de nazomer van 2018, is maar een klein stukje van dit grote land: alleen het noordwesten. Het was zo'n vrolijke wereld, met opgewekte mensen, mooie gebouwen, prachtige oude kerkjes. We bezochten het houten kerkje in Zhovkva, dat op de Unesco Werelderfgoedlijst staat, wonderschoon, er zong een voorganger met een stem als een bronzen klok. En dan de lekkere hapjes, vooral de syrniki, piepkleine pannenkoekjes, maar groter dan poffertjes, van aardappelmeel gevuld met iets van zoete kwark en citroen. En honing eroverheen. Dat is voor het ontbijt bedoeld, kan de dag beter beginnen?

Toegegeven, het valt niet direct mee om het land binnen te komen. Je staat lang in de rijen te wachten. Er zijn veel controles en slagbomen en papieren waarop stempels moeten worden gezet. Dat is vast een overblijfsel van vervlogen Russische tijden, dacht ik toen. Want het land Oekraïne zoals wij dat kennen, is pas na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie in 1991 een onafhankelijke democratie geworden. Maar dat was niet voor het eerst. In de 19de eeuw al was er ruimte voor de Oekraïense nationale identiteit. Tijdens de Russische Revolutie in 1917 was er voor het eerst sprake van een zelfstandig, *internationaal erkend* land: de Oekraïense Volksrepubliek. Die heeft echter niet lang bestaan. Polen en Rusland waren agressieve burens die het land in 1921 opslokten.

Maar L'viv vooral, is in 2018 een levendige stad met een boeiende geschiedenis en heel plezierige verblijfplaats voor toeristen. Hotel Charlie heeft een suite voor ons in petto, op loopafstand van het centrum voor nog geen dertig euro per nacht. We gaan onmiddellijk op pad. Het marktplein rondom het stadhuis doet een heel klein beetje aan Gouda denken, allemaal eethuisjes eromheen met terrassen. Maar ook het plein voor de Opera is heel groot en er loopt een breed voetgangersgebied vandaan, als een park bijna. Onder de grote bomen staan overal bankjes waar druk geschaakt wordt. Er zijn cappuccino's met enorme macarons op de terrasjes links en rechts te krijgen en dat lijkt waarachtig wel op Parijs, ontzettend gezellig.

Op weg naar het historisch museum (dat dicht is), komen we langs de 'Latijnse Kathedraal' (RK) uit de 14de eeuw, waar ik een heel dun kaarsje brand voor een prachtig icoon. Die heel dunne, gele kaarsjes kom je veel tegen in dit deel van de wereld. Ook in alle andere orthodoxe kerken, die L'viv rijk is. Er zijn overal allerlei winkeltjes en we komen ook door een straat waar mensen hun groenten en fruit langs de weg verkopen. Ook daar is de sfeer heel gemoedelijk en iedereen is even vriendelijk. Zo ook de hoofd-apotheker van het Apothekersmuseum (annex winkel). Hij verontschuldigt zich in alle toonaarden voor het feit dat de rondleiding vandaag helaas alleen maar in het Russisch en Oekraïns is, maar hij heeft wel een potje authentieke *gelukspillen* voor ons. En daar moet ik toch af en toe aan denken, als ik iets lees over nog weer een bombardement, of nog weer een aanval met drones op dit mooie land. Het kan toch niet zo zijn dat dit maar doorgaat en doorgaat? Wat doet dit met de vaders en zonen die al twee jaar aan het front vechten, waar een loopgravenoorlog bestaat. Alsof het nog steeds de Eerste Wereldoorlog is. Wat doet dit met de moeders en kinderen die het maar moeten zien te rooien. Het is te verschrikkelijk om aan te denken. Het is toch ondenkbaar dat het vrolijke Oekraïne van voor 24 februari 2022 een verdwenen wereld wordt?